

idet han skildrede Paritetspolitikens Vanskeligheder, at man maatte erindre, at de var blevet dobbelt svære og dobbelt store, fordi man i 1922 havde ladet Kronen falde igen fra 80, og han erklærede det for at være en af de største Forsyndelser ved den foregaaende Regerings Politik, at den havde ladet dette ske. Herom er der at sige, at det var en Forsyndelse, derom kan der ikke være nogen Tvivl, men om det var den største, kan jo staa hen.

Den første af de Urigtigheder, Finansministeren fremsatte, drejer sig om hans Skildring af, hvad der foregik i Valutaraadet i Sommeren 1924. Hvis Forholdet var dette, at der forelaa et Referat eller noget, der kunde være egnet til en Offentliggørelse, kunde jeg for saa vidt godt dele det af det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte Ønske om en Offentliggørelse, men der foreligger ikke andet, end at der er visse Taler, der er blevet optaget i Referatet, godkendte af Talerne, maskinskrevne og omsendte. Det er kun nogle enkelte Taler, der foreligger paa den Maade, og der har aldrig ellers været oplæst eller forelagt noget Referat i Udvalget.

Hvad den højtærede Minister siger, er, at Statsministeren og Regeringen anbefalede Stabilisering i Sommeren 1924. Dette fremtraadte nu ikke, den Gang Raadet traadte sammen. Den Tale, som Ministeren aabnede Forhandlingerne med, havde intet som helst Præg af en saadan Tanke; men det er rigtigt, at der paa et sent Tidspunkt udkastedes af Statsministeren en Tanke, gaaende ud paa, at man skulde søge at stabilisere Kronen ved 62 og indføre Guldindløselighed her. Kronen var den Gang 64—65 eller saadant noget. Og saa tilføjedes: tillige at reservere Guld til en eventuel Videreførelse til 72 Ø. Det var en teknisk Udformning af en Stabiliseringstanke, og det, der mødte Modstand fra alle Sider, var Muligheden af at gennemføre en Stabiliseringstanke paa denne tekniske Maade. At ogsaa selve Stabiliseringstanken mødte Modstand fra mange Sider, fra saa godt som alle Sider, er tillige rigtigt, men det, der mødte Modstand fra alle Sider, var, at denne Tanke kunde lade sig teknisk gennemføre, idet England og Tyskland paa det daværende Tidspunkt endnu ikke var gaaet over til Guldindløselighed; der var overhovedet ikke andre Lande end Sverige, der havde gennemført den. Hele Pengevæsenet i de omliggende Lande var da i den største Uro.

Derfor er det forklarligt, at Ministeren, efter at han havde fremsat denne Tanke ganske løst udformet, og efter at en Række Ud-

talelser om den havde beskæftiget sig med Spørgsmaalet, saa fuldkommen frafaldt Tanken. Og i den Fællesudtalelse, som Valutaraadet afslutter sin Virksomhed med, hedder det: „Valutaraadet er enigt med Ministeriet i, at der ikke nu bør planlægges eller træffes Bestemmelse om en Nedsættelse af Kronens Guldværdi.“ Ministeriet er altsaa enigt med Valutaraadet i, at der ikke nu bør finde nogen Stabilisering paa et lavere Niveau Sted. Det viser ganske klart, at hvad der her har været Tale om, har været en flygtig Tanke og ikke en fast Politik. Ellers kunde man ikke sige, at Ministeriet var enigt med Valutaraadet i, at der ikke nu bør ske noget saadant. Det fremgaar i øvrigt ogsaa, hvad ærede Medlemmer kan se af Valutaraadets Betænkning, af det saakaldte Referat, som ledsager Valutaraadets Udtalelser, hvorlangt Ministeriet er fra at træde ind for en Stabiliseringspolitik paa det daværende Tidspunkt. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel, men jeg skal gøre det om et Øjeblik.

Det næste, som Finansministeren siger, er, at alle Erhverv og alle andre Partier mødte Tanken om Stabilisering paa et lavere Punkt med Modstand. Dette er ikke rigtigt, og det er jeg i Stand til at dokumentere ved at oplæse de Udtalelser, jeg fremsatte i Mødet den 30. Juli 1924, efter et Referat, der er optaget, og som er godkendt af mig og derefter meddelt til alle Medlemmer af Valutaraadet, som altsaa kender det. Anledningen til mine Udtalelser den Dag var, at Nationalbankdirektør Green havde fremsat den Opfattelse, at Nationalbanken vel vilde være i Stand til at føre Kronen i Pari ved sine Midler, men at det vilde fremkalde de voldsomste Vanskeligheder for Erhvervslivet, og at han dernæst havde udtrykt den Opfattelse at Erhvervslivets samlede Repræsentanter havde ment, at det var rigtigt, at Nationalbanken gik til at føre Kronen i Pari trods Vanskelighederne.

Det var nu min Opfattelse, at Nationalbankdirektørens Opfattelse af Erhvervslivet paa dette Punkt var ganske forkert. Jeg siger herom følgende: „Green havde i et tidligere Møde, hvad der var meget betimeligt, rejst det Spørgsmaal, om man ønskede, at Nationalbanken alene ved Indskrænkning af Seddelmængden gennem sin Kreditindskræknings- og Diskontopolitik skulde arbejde Kronen op i Pari, og havde udtalt, at han vel ansaa dette for muligt, men at det vilde medføre en meget haard Tid for Erhvervslivet. Endvidere havde Green ved sidste Møde udtalt, at han gennem Diskussionen mente at have faaet et